

Заборовська Олександра Сергіївна
Факультет ветеринарної медицини, 1 курс
Контактний номер: +380954200155
Адреса електронної пошти:
oleksandrazaborovska199@gmail.com

Історія створення Європейського союзу

Перед тим як розпочати доповідь про історію створення, потрібно розглянути термін власне ЄС. Отож, Європейський Союз (ЄС) – це економічний та політичний союз, що об'єднує 27 незалежних держав-членів, що розташовані в Європі і об'єдналися заради миру та процвітання.

Євросоюз, по праву можна вважати сім'єю демократичних Європейських країн. Це не держава, що може замінити існуючі держави, він безперечно набагато більший за будь-які інші міжнародні організації. Країни, які входять до його складу, спільними зусиллями створили інституції, яким було делеговано частину суверенних повноважень. Також завдяки цим установам, стало можливим демократично приймати важливі рішення із низки конкретних питань, які створюють спільний інтерес, на європейському рівні.

Таким чином, дізнавшись коротко про ЄС, можна розпочати розповідь про історію створення, яка розпочала свій шлях, ще з часів кінця Другої світової війни.

Ідея створення європейської інтеграції була задумана для того, щоб не повторилися масові вбивства та руйнації, що відбувалися під час Другої світової війни. Вперше цю ідею запропонував Міністр закордонних справ Франції Роберт Шуман у промові, яку він виголосив 9 травня 1950 року. Саме цей день прийнято вважати днем народження Європейського Союзу, а згодом його почали святкувати як День Європи. Напередодні з цього питання у Парижі пройшли таємні консультації із представниками країн Бенілюксу, під час яких Роберт Шуман запропонував об'єднати вуглевидобувну та сталеливарну промисловості

Західної Європи. Після закінчення консультацій ініціатива була доведена до відома канцлера Конрада Адленауера. 18 квітня 1951 року в результаті цієї ініціативи було підписано паризьку угоду, а також засновано Європейське об'єднання вугілля та сталі (ЄОВС), до якого увійшло шість країн: Бельгія, Західна Німеччина, Люксембург, Франція, Італія та Нідерланди. А приймати рішення з питань, які стосувалися вугільної та сталеливарної промисловості у цих країнах, було надано незалежному наднаціональному Верховному органу, першим президентом якого став Жан Монне.

25 березня 1957 р. підписана Римська угода, що запровадила Європейську економічну Спільноту та Європейську спільноту з атомної енергії. 1 січня 1958 року угода офіційно вступила в дію. Згодом підписали Конвенцію про спільні для трьох Співтовариств інституцій, ними були: Парламентська асамблея та Європейський Суд. Крім того, кожне Співтовариство мало власні інституції, а саме:

ЄСВС: Високі власті, Спеціальна Рада міністрів

ЄЕС: Комісія, Рада міністрів

Євроатом: Комісія.

8 квітня 1965 – підписано Угоду про злиття, виконавчих органів трьох Спільнот, ЄСВС, ЄЕС та Євроатом “отримали” спільні Раду і Комісію. У червні 1985 року Європейською Комісією була представлена „Біла книга“ у справі внутрішнього ринку. Цей документ, разом із підготовленими доповідями вищезгаданих комітетів, став основою для **Єдиного Європейського Акту**, що був підписаний в лютому 1986 р., також він модифікував Римські Договори і подав програму переходу до 1993 року до **єдиного внутрішнього ринку**, який базуватиметься на 4 свободах: **вільний рух товарів, вільний рух осіб, вільний рух капіталу, вільний рух послуг**.

Початку 70-х років уже розпочався офіційний процес розширення ЄЕС.

Перше розширення відбулося 1 січня 1973 року членами ЄЕС стали Велика Британія, Данія, Ірландія.

1 січня 1981 року членом ЄЕС стала Греція.

1 січня 1986 року членами ЄЕС стали Іспанія та Португалія.

7 лютого 1992 підписана **Маастрихтська угода** (Угода про Європейський Союз). Суть даної угоди, полягала в тому щоб запровадити: Інститут омбудсмана, який розглядає скарги громадян держав-членів ЄС на інституції Союзу та Комітет регіонів, який має представляти регіони держав-членів ЄС.

Ніщцький Договір, був підписаний 26 лютого 2000 р. і набрав чинності лише 1 лютого 2003р., був він спрямований на вирішення інституційних проблем ЄС, пов'язаних із розширенням (зміна кількості голосів, якими володіють держави в Раді ЄС тощо).

1 грудня 2009 року набув чинності «Лісабонський договір про внесення змін у Договір про Європейський Союз і договір про створення Європейської спільноти». Фактично можна сказати, що він завершив період правової кризи, в якій після провалу влітку 2005 р. на референдумах у Франції та Нідерландах процесу ратифікації першої спільної Конституції, перебував Євросоюз. Адже вперше «старі» та «нові» країни-члени ЄС підписали спільну угоду та зобов'язалися її послідовно виконувати.

А от щодо державної мови Європейського союзу, то вона не одна, у нього їх понад 24. Це пов'язано з тим, що офіційна мова кожної держави-члена, являється офіційно мовою ЄС.